

hvert andet Mar umulig kunne stille til Dvelfe med en større Styrke af Menige end knapt 50. Mand, hvilket altsaa vil give høist 25 Roder, og dette er ikke tilstrækkeligt til, at Eskadronerne kunne faae den Formation, som de efter Reglementet skulle have, saa at altsaa hele Dvelfsen maa anlægges paa anden Maade. Bort: Rytteri har i og for sig ikke saa lang Dvelfe, at man skulde afforte Noget deraf, og jeg tror derfor, at paa Rytteriets Udviklings Besøfning for en faadan Beparelse ikke ste. — Det andet Differentpunkt er med Hensyn til Balget mellem Leir- og Rantonnementsøvelser, deri ligger nemlig den egentlige Uenighed; thi saa snart man har slaaet det ene eller det andet deraf fast, falder Uenigheden bort, i det Mindste for mit Vedkommende; thi dersom man beslutter sig til at beholde Leiren, vil jeg i det Mindste ikke gjøre Forslag om bag efter at beholde Mandtskabet længere endnu i Tjenesten, og ligeledes tror jeg, at den Del af Mindretallet, som fastholder Leiren, naar Rantonnementsøvelsen bliver slaaet fast, ikke vil ønske at hjempermittere Mandtskabet i Juni for igjen at indfalde det i August. Spørgsmaalet bliver altsaa: Leir- eller Rantonnementsøvelser? Jeg skal nu bemærke, at jeg for mit Vedkommende sætter megen Pris paa Leirøvelserne. Jeg erkender, at i overordentlig mange Retninger have de nyttigt Hæren særdeles; men Leirene have en meget væsentlig Feil, og det er, at de ere meget vanskelige og meget dyre at flytte, og derved gaa de efterhaanden over til at blive faste Etablissementer, der udvikles efterhaanden der et alt andet end feltmæssigt Liv, de blive til Slutning rene Garnisoner under Telt. Med Hensyn til det egentlige Udbytte af disse større Dvelfer, som jo særlig skulde være Befalingsmændenes Uddannelse, vil det jo desuden let fortaas, at naar man Mar ud og Mar ind bevæger sig i det samme Terrain, bliver efterhaanden hver Lue, hver Øjning i Terraintet bekendt, ikke at tale om, at man maa vælge et Terrain, som er saaledes bestaffent, at det ikke koster meget, det vil med andre Ord sige, at man maa gaa saa nær som muligt over til eller ud paa de jydste Heder, og det er et Terrain, som er vidt forskjelligt fra det, paa hvilket Kampen hos os i Reglen vil blive ført. Dertil kommer ogsaa for de overordnede Kommandoers Vedkommende, at det til Slutningen bliver en ren sjælelig Lidelse paa et faadant Sted at finde Varianten paa de i Forveien jo meget lidet sandsynlige Suppositioner, som kunne lægges til Grund for Dvelferne. Det er jo klart, at ved de Dvelfer, der ere betegnede som Rantonnementsøvelser, ville de væsentligste Mømpen, som knytte sig til Leirøvelserne falde bort, og man vil kunne indrette det saaledes, at de forskjellige Dele af Landet blive forholdsvis meget lidt generede derved; thi det vil være rimeligt at lægge Dvelferne hvert Mar hen paa et forskjelligt Sted, hvorved man tillige opnaar

en meget væsentlig Fordel, nemlig at de Kommanderende og alle Officererne blive bekendte med de Stæder, som i paakommende Tilfælde maasse kunne have en meget stor Betydning med Hensyn til Forsvaret af Landet. Der er endnu en Betænkelse hos mig med Hensyn til det Forslag, som foreligger fra den mindre Del af Mindretallet, og som jeg vil fremhæve her, og det er Indskrænkningen af Leirtiden fra 45 til 35 Dage. Det er jo en Ulempe ved Leiren, saaledes som jeg allerede har bemærket, at den maa lægges hen paa et Sted, som er nogets affides saa godt som for alle Troppeafdelingers Garnisoner, og Tiden til Koncentration og Hjemmarsch er derfor temmelig stor. Det vil saaledes muligvis være mange af de Herrer bekendte, at vi nu aldrig have Afdelingerne koncentreret i Leiren før den 22de Juni, og at vi den 22de Juli begynde paa Hjemmarschen, og hvad der bliver gjort efter den Tid, at Opbrudet er begyndt, er jo ikke af Betydning. De 6 Uger svinde altsaa hen til 4 Uger, og dersom man ydeligere affnapper 10 Dage, vil Tiden blive temmelig indskrænket. Naturligvis kan man høre derpaa ved at lade Afdelingerne transportere paa Jernbane; men dels vil det jo koste en Del mere, og dels maa man jo tillige derved opgive en Dvelfe, som jeg i det Mindste sætter megen Pris paa, og som ligger i Hensyn og Hjemmarschen. — Jeg skal dernæst tillade mig en kort Bemærkning til den høitærede Krigsminister i Anledning af et Spørgsmaal, der fremkom ved denne Sags første Behandling. Jeg tillod mig da at bemærke, at jeg troede, at det ikke var i Hærens Land, at Rekrutbataillonerne deltog i de større Dvelfer om Efteraaret, før deres Uddannelse i Marken var tilende, og den høitærede Krigsminister stillede vel ikke derimod nogen meget afvigende Anskuelse i saa Henseende, men henviste dog som Støtte for en sliq Foranstaltning til vor Søelovs § 19, Slutningsparagrafus. Jeg tror nu, at hvor der kommer en Differents frem med Hensyn til Fortolkningen af Ordene i en Lov, maa man nærmest se hen til de Motiver, som, da Loven blev forelagt, have fulgt den, og som ere godkendte gennem Udvalgets Betænkning, og jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at de Motiver, som fulgte med Hæreloven i 1867, og som findes i Tilleg A til Rigsdags-tidenden for 1866—67, Sp. 1693—98, tilstrækkelig synes mig at vise, at den af mig fremsatte Anskuelse, dengang i det Mindste, har været den gjældende. Der siges nemlig deri — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier —: „Men som Betingelse for Muligheden af at kunne indskrænke Infanteriets Uddannelses-tid til 7 Maaneder“ — det var altsaa dengang 7 Maaneder“ — har man med Nødvendighed maattet fastholde, dels at de Befalingsmænd, der anvendes til Rekruternes Oplæring, i den anførte Tid saa godt som udelukkende ere beskæftigede med dette